

да състави чета и да ни гони; а х. Петко изпроводи по-напредъ Йорданча Сирачето да направи шпионлъкъ и да приготви работата. Йорданчо дошелъ въ Дрънта ужъ да лови ловъ, останалъ самъ въ селото и изпроводилъ своята дружина да ни търси по гората. Сейменитѣ заминаха покрай нази, но не видѣха ни.

На другия день азъ отидохъ въ селото и намѣрихъ Илия чорбаджията, съ когото се бѣше разговарялъ Йорданчо. Ето какво ми разказа Илия. Йорданчо рекълъ на Илия така:

— Тия човѣци, които ходятъ по гората, трѣбва или да се избиятъ, или да имъ се взематъ паритѣ и да имъ се дадатъ тескерета за Влашко и за Сърбия. Но азъ зная, че да ги избиеме е твърде тежко, защото нѣмаме достойни (?) хора и защото Панайотъ е юнакъ човѣкъ. Добре би било, ако да не бждѣше всичката му дружина тука! Да гледаме да ги разединиме.

— Не зная какво да ти кажа, — рекълъ Илия. — Азъ мисля, че е твърде тежко да се бориме съ такива хора, които иматъ навсѣкжде приятели.

— Ако не можеме да ги избиеме, то да гледаме баремъ да имъ вземеме паритѣ и да ги изпроводиме въ Влашко, — рекълъ Йорданчо. — Хитростъта надвива и най-силната войска; а дяволщината строшава и най-якитѣ крепости.

Тоя български предателъ не се засрамиръ и не побоялъ се отъ Бога даже да се похвали предъ х. Петка, че е нагласилъ вече работата и че прасето ще бжде отмъстено! Тая фамилия е позната още отъ капитанъ Георгиевото време, защото тя извърши предателството въ Кжлиновския манастиръ (въ 1835 год.).